

EGY VILLÁMKARRIER SZIKRÁI

A Csizolatlan Gyémánt visszatér?

Jó háromnegyed órát késik a megbeszélte randevúról. Az ember nem is hinné, hogy **ő az első osztályú labdarúgó-bajnokság leggyorsabb játékosa.** Illetve — csak volt...

Aki még nem találta volna ki, annak most már eláruljuk, hogy **Patrick Bernard Umohról,** a színes bőrű nigériai futórol van szó. Persze, nehéz a feladvány, hiszen a szurkolók alig-alig láthaták a pályán. Egészen pontosan három NB I-es mérkőzésen játszott, s mindössze 71 percet töltött el a magyar labdarúgás élvonalában. Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott...

Most nyugodtan, kényelmesen dől hátra a szerkesztőség egyik foteljében. Mentegetőzik...

— Ne haragudj, geotechnikából írtunk zárthelyi dolgozatot, s kíváncsi voltam a többiek megoldására is.

— **S az eredmény?**

— **Úgy tűnik, sikerült...**

Tökéletesen beszéli a sokak által megtanulhatatlannak vélt magyar nyelvet. Ezen persze ne csodálkozzunk, hiszen már három és fél éve él Budapesten.

— 1980-ban kerültem Magyarországra, egy évig nyelvi előkészítón vettem részt, aztán megkezdtem tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán. Eddig frankó minden, már harmadéves vagyok.

A gyermekkoráról kérdezem. Koromfekete arcán halvány, alig észrevehető mosoly suhan át...

— Huszonhárom évvel ezelőtt az Atlanti-óceán partján fekvő kisvárosban, Calabarban születtem. Hét testvérem van, s én vagyok a harmadik legidősebb. So-

ha nem sportoltam versenyszerűen. A középiskolában focizgattam, aztán egy harmadosztályú csapatban rugdostam a labdát. Amikor eljöttem, akkor kerültem fel a másodosztályba...

— **És mégis vetted a bátorságot, hogy Magyarországon az első vonalban játszál...**

— No, várjunk csak egy kicsit! Ez nem egészen így történt, mert először azért nem itt mutatkoztam be...

Első edzője, az NB I-et is megjárta **Platti Lőrinc** veszi át a szót:

— 1980 októberében jelentkezett nálunk, a 43. sz. Építők SK-nál Umoh. Mi a BLSZ III. osztályában játszunk. Nekem azonnal feltűnt hihetetlen gyorsasága, küzdőképessége és erőnléte. 1981 tavaszán lépett először magyar pályára a nigériai fiú, s gyorsan felfigyeltek rá a szakemberek...

— **S a BLSZ III-ból csak egy ugrás az NB I?**

— Tulajdonképpen igen. Az Újpesti Dózsa vezetői érdeklődtek először. Temesvári Miklós is eljött egy meccsünkre, megnézte a fiút és néhány hét múlva már az Ő. Dózsa edzéseire járt Patrick.

— **Hogyan fogadtak az újpestiek?**

Umoh arcán **fura fintor** szalad át, de a válasz:

— Nagyon kedvesek voltak a fiúk, barátságosak, s azonnal megértették, hogy nekem az egyetem fontosabb, mint a foci. S belátták azt is, hogy én nem tudok ott lenni minden edzésen, mert délelőttönként nekem az egyetemem kell eleget tennem kötelességeimnek.

— **Lehet, hogy nem tekintettek partnernek, számottevő vetélytársnak?**

— Erre nem tudok válaszolni, annyira nem barátkoztam össze senkivel, hogy erre felelni tudjak.

— **Miért?**

— Egyszerű az ok: az edzések után én nem maradtam ott velük se beszélgetni, se kártyázni, mert nekem rohanni kellett tanulni.

— **Erőnlételeg mégis kiemelkedtél... Pedig alig-alig jártál edzésre...**

— Ennek valószínűleg az az oka, hogy én reggelként és esténként nagyon sokat jártam a kollégium kondicionálójába, s ezenkívül esténként még futotam is.

— **Az NB I-es edzések fájások voltak?**

— Gyors és kemény edzéseket tartott Temesvári Miklós...

Egy szóval sem mond többet. A következő kérdésre vár...

— **Sokáig csak edzésekre jártál az Újpesthez, de még az Építőknél játszottál. Hogyan igazoltak át?**

— Végtelen egyszerűen. Az Újpesti Dózsa a FIFA-n keresztül engedélyt kért a Nigériai Labdarúgó Szövetségtől, s miután megkapták — leigazoltak. Valószínűleg én vagyok az NB I legolcsóbb játékosa, hiszen „nevelő egyesületem”, a 43. sz. Építők SK egyetlen fillért sem kapott az újpestiektől.

Minden **indulat nélkül** beszél. Látszik, ismeri a dörgést. Egy papírfecnivel játszadozik, mintha jelen sem lenne. Ez persze csak a látszat, mert a kérdéseknél „résen” van, megfontolt és szűkszavú.

— **Aztán jött a debreceniek elleni mérkőzés.**

— Igen, ott mutatkoztam be először, 13 percet játszottam. A Vasas ellen 55-öt, de itt már meghúzódtam. Sokáig pihentem, aztán legközelebb Győrött, a Rába ellen kerültem be a csapatba, ismét csereként. Sajnos, ez a mérkőzés csak három percig tartott számomra, mert izomrostszakadást szenvedtem. Volt még néhány MNK-mérkőzésem közben, de Győr óta semmi...

Csendben, minden felhajtás nélkül vett búcsút az egyik legpatinásabb magyar egyesülettől.

— **Nem haragszol az újpestiekre, amiért lemondtak rólad?**

— **Nincs harag köztünk.**

Az arcát fürkészem, de semmivel sem leszek okosabb. Lehet, hogy haragszik, lehet, hogy nem. Ki tudja, ez már örökre Umoh titka marad.

— **Kihasználták szinte egyedülálló gyorsaságodat a Dózsnál?**

— Inkább a védekező munkában volt szükségem a gyorsaságra, nem mint csatárnak. A Vasas ellen például a rendkívül gyors Farkast kellett megakadályoznom az előretörésekben. Győrött pedig Hajsziánt kellett volna semlegesítenem... Ez már nem ment — megsérültem.

— **Mennyit kerestél az Újpesti Dózsnál?**

— Nem lettem milliomos — nevet. — Csak a mérkőzések utáni prémiumból kaptam, azonkívül semmit. Se lakást, se koszt. Semmit!

— **Mi a véleményed a magyar labdarúgásról?**

— Kevés időt töltöttem ahhoz a pályán, hogy meg tudjam ítélni. Annyit azonban tudok, hogy rendkívül kiegyensúlyozatlan a játékosok teljesítménye. Egyszer fenn, egyszer le...

— **Egészségileg most rendben vagy?**

— Részben. Ismét a 43. sz. Építők játékosa vagyok, hetente két edzésünk van, és egy meccsünk. A lábam néha még kicsit fáj, de úgy érzem, hamarosan teljesen rendben leszek. Még néhány masszáz, még néhány kezelés és már újra a régi leszek.

— **Kielégít a BLSZ III?**

— Tulajdonképpen nem, többre vágyom, szeretnék újra az NB I-ben játszani. Ha előbb nem, még az egyetem után is. Ha befejeztem tanulmányaimat, szeretnék Magyarországon maradni. És természetesen játszani. Sokat és jól!

Elégedetten mosolyog. **Mi nem.** Ahogy **Temesvári Miklós,** az Újpesti Dózsa vezető edzője mondta: „Csizolatlan gyémánt van a kezünkben. Technikai fogyatékoságai még vannak, de ezek kijavíthatók.”

Miért nem javítjuk ki? Miért mondunk le oly könnyen egy ily tehetségesnek ígérkező fiatal emberről? Ilyen gazdagok lennénk?